

1.

IDENTITÁSVÁLSÁG

December 26., szombat délután

Isten hitvalló népe elszakadt az Úrtól, elveszítette bölcsességét, megrontotta értelmét, felfogóképességét. Képtelenek voltak messze előrettekinteni, mert elfelejtették, hogy az előbbi időkben Isten megtisztította őket régi bűneikből. A sötétségben nyugtalanul, bizonytalanul haladtak, megpróbálták kitörölni gondolkodásukból az előbbi állapotukban élvezett szabadságot, biztonságot és boldogságot. Belevetették magukat mindennemű elbizakodott, vakmerő balgaságba, szembeszegültek Isten gondviselésével, és egyre mélyítették a már rájuk nehezű bűntudatot. Hallgattak az Isten jelleme elleni sátáni vádaskodásokra, és úgy állították be az Urat, mint akiből hiányzik az irgalmasság és megbocsátás. A látnok ezt írja róluk: „Ó, gonosz nemzetség, hamissággal megterhelhetett nép, gonosz mag, nemtelen fiak! Elhagyták az Urat, megutálták Izrael szentjét, és elfordultak tőle.” – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1137. o.

A helyreállítás sohasem lehet alapos, hacsak le nem ér a gonoszság gyökeréig. Az ágakat ismételten lemetszik, de keserű gyökere megmaradt, hogy újra fölszökkenjék, és sokakat megfertőzzön. Ezért le kell hatolni a rejtett gonoszság gyökeréig, ismételten meg kell ítélni az erkölcsi érzékeket és újra megítélni az isteni jelenlét fényénél. A mindennapi élet fogja bizonyítani, vajon valódi-e a javulás. [...]

Ez vár mindenkire, aki gyalázatot hozott Istenre, és megszorította Krisztus szívét az igazság és az igaz élet megtagadásával. Ha a megkísértett személy lelkiismerete a próba alatt nem ébred fel, és nem érez fájdalmat, akkor a lelke halott lesz az élő Isten számára. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1152. o.

Isten kormányzata nem alapszik vak alárendelésen és okatlan korlátozásokon, habár Sátán így szeretné feltűntetni. Nem, [...] sőt, értel-

münkre és lelkiismeretünkre hivatkozik: „No, jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr.” (Ésa 1:18) Így hangzik az Alkotónak teremtményeihez intézett meghívása; Isten nem akarja teremtményeit semmire sem rákényszeríteni. Nem fogadhatja el tiszteletünket és hódolatunkat, ha azokat nem készségesen és értelmesen hozzuk. A kierőszakolt engedelmesség akadályozhatná az értelem és jellem fejlődését; és géppé alacsonyítana le bennünket. Nem ez a Teremtő szándéka. Ő arra vágyik, hogy az ember, mint a teremtés koronája, a fejlődés legmagasabb fokára jusson el. Kilátásba helyezi számunkra az áldások teljességét, melyekhez kegyelem által kíván eljuttatni. Magához hív bennünket, hogy átadván magunkat neki, akaratát bennünk kimunkálhassa. Egyedül tehát tőlünk függ, hogy a bűn örökös rabszolgaságát, avagy Isten gyermekeinek csodálatos és boldogító szabadságát választjuk-e. – *Jézushoz vezető út*, 43. o.

December 27., vasárnap – „Halljátok egek...!” (Ésa 1:1-9)

Nem csekély dolog Isten ellen vétkezni és a visszás emberi akaratot szembehelyezni a Teremtő akaratával. Még ebben a világban is előnyére válik az embernek, ha a menny parancsainak engedelmeskedik. És bizonyára az ember legfőbb érdeke, hogy az Úrnak engedelmeskedjen, és békességben éljen vele... Az összes földi teremtmény közül mégis egyedül az ember engedetlen, lázadó! Pedig csakis az ember bír olyan képességekkel, értelemmel, hogy Istenhez való viszonyát és az isteni, szent törvények követelményeit megérthesse; egyedül neki van lelkiismerete, hogy a törvényszegés bűnét átérezze, és amely békével és örömmel tölti el, ha engedelmes volt. Isten az embert szabad, erkölcsös lénynek teremtette, és rábízta a választást, hogy neki engedelmeskedik, vagy engedetlen lesz. Az örök élet ígérete – a dicsőség örök élvezete – képezi azok jutalmát, akik a Mindenható akaratát teljesítik, de Isten haragja fenyegeti azokat, akik parancsolatait megvetik. – *Megszentelt élet*, 76. o.

A történelem bizonyítja, milyen tevékeny ellenségünk van. Sátánt eredetileg csak egyetlen fánál lehetett megtalálni, csak ott fenyegette Ádám és Éva biztonságát. Azt tervezte, hogy ahhoz a fához csalogatja a szent párt, hogy éppen azt követhessék el, amit Isten megtiltott – vagyis egyenek a tudás fájáról. Ha bármelyik más fához közeledtek,

nem fenyegette őket veszély. Mennyire tetszetős az ördög beszéde! Megragadta mindazokat az érveket, amelyeket ma is használ: a hízelgést, a más tulajdonának kívánását, a bizalmatlanságot, kételkedést és hitetlenséget. Ha az ellenség már akkor ennyire ravasz volt, milyen lehet most, amikor évezredek tapasztalata áll mögötte? Isten, a szent angyalok és mindazok, akik engedelmeskednek az Úr összes kijelentett akaratának, mégis bölcsőbbek, mint ő. Sátán ravaszága ugyan nem csökken, de az a bölcsesség, amelyet kaphatunk, ha élő kapcsolatot tartunk fenn a világosság és az isteni tudás forrásával, elég ahhoz, hogy legyőzzük megtévesztő fondorlatait. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 504. o.

A világ nyíltan lázad Isten ellen. Ez valóban konok nemzedék: hálátlan, álszent, kétszínű, gőgös és hitehagyó. Az emberek semmibe veszik a Bibliát, és gyűlölik az igazságot. Jézus látja, hogy törvényét elvetik, szeretetét semmibe veszik, követivel szemben közömbösek. Jótéteményei által szól hozzájuk, de ők nem vesznek tudomást róluk. Inti is őket, de nem veszik figyelembe. Az emberi lélek temploma szentségtelen adásvétel helyévé vált. Önzés, irigység, gőg, rosszindulat – mind megtalálható benne.

Sokan attól sem riadnak vissza, hogy Isten Igéjét gúnyolják. Azokat pedig, akik hisznek az Ige minden szavában, nevetség tárgyává teszik. Egyre inkább megvetik a törvényt és a rendet. Ez Jahve világos parancsolatainak áthágásához vezethető vissza. Az engedelmesség útjának elhagyása erőszakoskodásnak és büntetteknek nyit kaput. Figyeljük meg a bálványimádó tömegek nyomorát és szenvedését! Hasztalan keresik a boldogságot és békeséget. – *Proféták és királyok*, 185. o.

December 28., hétfő – Bűnös szertartások (Ésa 1:10–17)

A zsidók megszokták a véres áldozatot, és majdnem szem elől tévesztették azt a tényt, hogy a bűn tette szükségessé az állatok vérének kiontását. Nem érzékelték, hogy ez Isten drága Fiának vérének jelképezi – mely a világ bűneiért ontatik ki –, és hogy az áldozati felajánlásokkal az emberek figyelmét a megfeszített Üdvözítőre kell irányítani. [...]

Az alázatos bűnbánat helyett megsokszorozták az állatáldozatokat, mintha Istent szívtelen szolgálattal lehetne tisztelni. A papok és főemberek szívét megkeményítette az önzés és a telhetetlenség. Kereseti lehetőséget csináltak az Isten Bárányára mutató jelképek-

ből is. Így a nép szemében az áldozati szolgálat szentségét nagymértékben lerombolták. Jézus felháborodott: tudta, hogy vérét, melyet hamarosan a világ bűneiért ontják ki, éppoly kevésbé értéklik majd a papok és vének, mint az állatok szüntelen kifolyó vérét. – *Jézus élete*, 589–590. o.

Bűnvallomást Isten őszinte bűnbánat és javulás nélkül nem fogad el. Egész életünknek át kell alakulnia, és mindazt, ami az Urat sérti, el kell hagynunk. Ez lesz az eredménye a bűneink felett érzett őszinte bánatunknak. A következő szavak tisztán és érthetően mutatják be kötelességeinket: „Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszágát, szűnjetek meg gonoszt cselekedni; tanuljatok jót tenni, törekedjete igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét.” (Ésa 1:16–17) „A zálogot visszaadja, ragadományt nem ragadoz... Az én parancsolataimban jár, és törvényemet megőrzi, hogy igazságot cselekedjék; ez az igaz, ő élven él.” (Ezék 18:7–9) Pál apostol így írja le a bűnbánat munkáját: „Mert ímé, ez a ti Isten szerint való megszorodásotok milyen nagy buzgóságot keltett tibennetek, sőt, védekezést, sőt, bosszankodást, sőt, félelmet, sőt, kívánczóságot, sőt, buzgóságot, sőt, bosszúállást. Mindenképpen bebizonyítottátok, hogy tiszták vagytok e dologban.” (2Kor 7:11)

Ha a bűn kiöli az erkölcsi érzéket, az illető nem képes többé jellemnek fogyatkozásait felismerni; nem látja be vétkeinek rettenetes horde rejét. Ha nem enged a Szentlélek befolyásának, úgy a bűneivel szemben sok tekintetben elvakult. Beismerései nem őszinték, nem komolyak. Minden bűnét mentegetni igyekszik, mindig bizonyos fennforgó, kényszerítő körülményekre hivatkozik, ha megdorgálják. – *Jézushoz vezető út*, 39–40. o.

December 29., kedd – A megbocsátás érve (Ésa 1:18)

Akiknek Krisztus megbocsát, azokat először bűnbánatra készíteti; Isten Lelkének szolgálata, hogy meggyőz a bűneinkről. Akiknek szívét Isten Lelke meggyőzi, azok rájönnek, hogy semmi jó nincs bennük. Belátják, hogy mindaz, amit eddig tettek, önzéssel és bűnnel vegyül. A szegény vámszedőhöz hasonlóan távol állva szemüket sem merik az égbe emelni. Így szólnak: „Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek!” – és ők boldogok (angolban: áldottak – a szerk.). A bűnbánók bocsána-

tot nyerhetnek Krisztustól, mert Ő „Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29). A menny ígérete így hangzik: „Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” (Ésa 1:18) – *Gondolatok a hegyibeszéd-ről*, 7. o.

Míg tart a nappal, Jézus Krisztus által Isten kinyújtja karját, és hívja a bűnösöket és az elesetteket. Ő mindenkit szeretne magához fogadni. Senkit sem utasít vissza. Dicsőségének velejárója, hogy megbocsásson még a legbűnösebb embernek is. Elveszi az erőstől a zsákmányt, szabadon bocsátja a foglyokat, a tűzből kiragadja az üszköt. Irgalmának aranyláncát alábocsátja az emberi gonoszság legmélyebb zugaiba, hogy kiemelhesse a megromlott, bűntől megfertőzött lelket. Azonban az embernek akarnia kell az együttműködést lelke megmentésének munkájával, és ki kell használnia az Istentől kapott lehetőségeket. Az Úr senkit sem kényszerít. Krisztus fedhetetlenségének ruhája készen áll arra, hogy a bűnös ember magára öltse, viszont aki ezt elutasítja, az elkárhozik. – *That I May Know Him*, 235. o.

Hasonlóan éreznek mindazok, akiket Sátán megtévesztett. Az Urat keményszívűnek és szigorúnak tartják. Úgy tekintenek Istenre, mint aki keresi, hol találhat kifogást, mikor marasztalhat el valakit, és aki nem hajlandó magához engedni a bűnöst, ameddig valamilyen jogos ürüggyel megtagadhatja tőle a segítséget. Törvényét akadálynak tartják, amellyel a boldogságukat korlátozza; terhes igának, amelytől szívesen megszabadulnának. Akinek azonban Krisztus szeretete megnyitotta a szemét, meglátja, hogy az Atya könyörülő Isten. Nem tartja zsarnoknak és könyörtelennek, hanem atyának, aki vágyik magához ölelni bűnbánó fiát. – *Krisztus példázatai*, 204. o.

De mikor Jézus isteni jelleme megnyilatkozott előtte, [János] beismerte fogyatékoságát, és megalázta magát. Az az erő és türelem, az a hatalom és gyengédség, az a fenség és szelídség, amit megnyilatkozni látott az Üdvözítő mindennapi életében, csodálattal és szeretettel töltötte el a lelkét. Napról napra jobban vonzódott a szíve Jézushoz, míg végre Mestere iránti szeretetében saját énje felolvadt. Heves és becsvágyó természete megváltozott. A Szentlélek újjáteremtő befolyása megújította a szívét. Krisztus szeretetének hatalma teljesen átalakította

a jellemét. Ez a Jézussal való közösség biztos eredménye. Ha az Üdvözítő a szívünkben lakik, akkor a természetünk is tökéletesen átalakul. – *Jézushoz vezető út*, 73. o.

December 30., szerda – Élni vagy megemészteni (Ésa 1:19–31)

Isten nekik adott áldások által beszél népéhez, és ha ők azokat nem értékelik, visszavonja áldásait, hogy így bűneik felismerésére vezethesse őket, és teljes szívből visszatérjenek hozzá. – *Pátriárkák és próféták*, 470. o.

A megfeszített Krisztus legyen elmélkedésünk, beszélgetésünk és legszentebb örömünk tárgya. Gondoljunk állandóan Isten áldásaira, és ha végtelen szeretetét tapasztaljuk, örömmel tegyünk le mindent azokba a kezekbe, melyeket értünk szegeztek keresztre.

Szívünk az ima, hálaadás szárnyain kerülhet közelebb az éghez. A mennyben hálával magasztalják, és gyönyörű énekekkel dicsőítik Istent, és amikor mi kifejezzük szívünk háláját, istentiszteletünk mindinkább hasonló lesz a mennyei seregéhez. „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem” (Zsolt 50:23) – mondja az Úr. Lépünk tehát mindnyájan tiszteletteljes örömmel Alkotónk elé hálával és dicsőénekekkel (Ésa 51:3). – *Jézushoz vezető út*, 103–104. o.

Isten felruházott bennünket a döntés képességével, nekünk pedig használnunk kell ezt a képességet. Mi nem tudjuk a szívünket megváltoztatni; nem tudjuk a gondolatainkat, indítékainkat, érzéseinket uralni. Nem tudjuk önmagunkat megtisztítani, a menny szolgálatára alkalmassá tenni. De el tudjuk határozni, hogy az Úrnak fogunk szolgálni, át tudjuk adni neki az akaratunkat; és akkor Ő munkálni fogja bennünk az akarást és a cselekvést tetszése szerint. Így kerül egész lényünk Krisztus uralma alá.

Az akarat helyes gyakorlása által gyökeresen megváltozhat az életünk. Ha átengedjük akaratunkat Jézusnak, a mennyel lépünk szövetségre, és fentről kapunk erőt az állhatatossághoz. A tiszta és nemes élet – az étvágy, a bűnös kívánság feletti győzelem élete – lehetséges mindazok számára, akik gyenge, ingatag emberi akaratukat egyesítik Isten mindenható, rendíthetetlen akaratával. – *A nagy Orvos lábnymán*, 176. o.

Aki igazán szereti Istent, őszintén törekszik az Ő akaratának megismerésére és teljesítésére... A szüleit szerető gyermek a szeretetét önkéntes engedelmességével fogja kifejezni, az önző és hálátlan gyerek azonban mindig csak a legkevesebbet fogja tenni a szüleiért, miközben teljes mértékben akar részesülni az engedelmes és hűséges gyermekek előjogaiból.

Hasonló magatartást figyelhetünk meg azok életében, akik Isten gyermekeinek vallják magukat. Sokan, akik tudják, hogy a Mindenható szereti őket, és gondoskodik róluk, de miközben részesülni akarnak az áldásokból, mégsem igyekeznek teljesíteni az Ő akaratát... Aki azonban a szív és az élet szentségére törekszik, gyönyörűségnek tartja Isten törvényét. – *Reflecting Christ*, 96. o.

December 31., csütörtök

– Az a bizonyos szerelmes ének (Ésa 5:1–7)

Így plántálta el az Úr is Izraelt, mint jó szőlőt életadó források mellé. Szőlőskertjét „nagyon kövér hegyen” ültette. „Felásta, és megtisztította kövektől, nemes vesszőt plántált bele.” (Ésa 5:1–2)

„És várta, hogy majd jó szőlőt terem, és az vadszőlőt termett!” (Ésa 5:2) A Krisztus-korabeli nép nagyobb kegyességet mutatott, mint a korábban élő zsidók, de még kevésbé voltak meg náluk Isten Lelkének drága ajándékai. A jellem értékes gyümölcsei, amelyek József lényét olyan kedvessé és széppé tették, hiányoztak a zsidó nemzetből.

Isten gyümölcsöt keresett Fia által, de egyet sem talált. Izrael hiába foglalta el a földet. Pusztá léte átok volt, mert elfoglalta a szőlőben egy gyümölcstermő fa helyét. Megfosztotta a világot azoktól az áldásoktól, amelyeket Isten szeretett volna adni általuk. A zsidók hamis színben tüntették fel Őt a népek előtt. Nemcsak hasznavehetetlenek voltak, de kifejezetten akadályt is jelentettek. Vallásos életük nagyon megtévesztő volt: inkább rombolt, mint mentett. – *Krisztus példázatai*, 214–215. o.

Túlságosan magasztaljuk az énünket, aminek azonban meg kell halnia, hogy az életünk elrejtőzhessen Jézus Krisztusban. Ekkor többé már nem fogunk beszélni a csüggedésről, a nehézségekről és a lényegtelen dolgokról, hanem beszédtémánk a megváltási terv és Krisztus semmihez sem fogható hatalma lesz, aki lejött a földre, emberi természetet

vett magára, hogy fölemelhessen az Ő jobbára. Mi lehet ennél kelleme-
sebb?

Ha még ez sem elég, mit tehetett volna még a menny az elbukott emberiségért? „Mit tehetnék ennél többet az én juhaimért?” – kérdezi Krisztus. Mit tehetne még? El akar engedni bennünket? Igen, el fog engedni, ha nem változtatunk Isten iránti magatartásunkon, mivel Ő mindent megtett a megmentésünk érdekében. Felelősek vagyunk az Úr előtt a kapott világosságért. Járjunk tehát világosságban, amint Ő maga a világosság. – *Lift Him Up*, 216. o.

Isten egyházának – a szőlőskert őrének – ma különlegesen értékesek azok a tanácsok és intések, amelyeket a menny a próféták által adott, világossá téve örökkévaló szándékát az emberiséggel. A próféták tanításaiban az Úr érthetően kinyilatkoztatta szeretetét és a megváltásukra készített tervet. Isten követői, akiket egyházához küldött, Izrael elhívásának, sikereinek, kudarcainak, Isten kegyeibe való visszafogadásának, a szőlőskert Gazdájától való elfordulásának történetéről, valamint arról beszéltek, hogy a korszakokat átfogó tervet a maradék fogja megvalósítani, amelynek életében minden szövetségi ígéret teljesedni fog... Izrael! Bízzál Istenben! A szőlőskert Gazdája még most is gyűjti régóta várt, drága gyümölcsseit a nemzetek és népek közül! Nemsokára eljön övéihez; és azon a boldog napon végre megvalósul Izrael házával való terve: „A jövőben gyökeret ver Jákób, virágozni, virulni fog Izrael, termésével elárasztja a világot.” (Ésa 27:6) – *Próféták és királyok*, 22. o.

December 1., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, VIII. köt., „Felhívás a javulásra” című fejezet.